

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/53/2017
Identifikačné číslo spisu: 3114210165
Dátum vydania rozhodnutia: 11.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3114210165.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. X., trvalým pobytom v D., zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom v Trenčine, Piaristická 46, IČO: 36 837 857, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17C/94/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčine zo 16. novembra 2016 sp. zn. 4Co/834/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. septembra 2015 č.k. 17C/94/2004-164 prvým výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 €; druhým výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol, a tretím výrokom žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 3 ods. 1 písm. a/, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 až ods. 3, § 8 ods. 6 písm. a/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 až ods. 4, § 19 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, § 136 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Súd dospel k záveru, že žalobca si v konaní uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nezákonným rozhodnutím, a to uznesením Krajského súdu v Trenčine z 12. januára 2010, sp. zn. 2 To 127/2007. Keďže si žalobca splnil povinnosť vopred predbežne prerokovať svoj nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je oprávnený domáhať sa uspokojenia svojho nároku na súde podľa § 16 ods. 4 uvedeného zákona. Uviedol, že pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktorá je zodpovednosťou objektívnou, musí byť splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, a teda že v prvom rade musí byť preukázaná existencia právoplatného rozhodnutia, ktoré je nezákonné a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre jeho nezákonnosť. Súd dospel k záveru, že uznesenie Krajského súdu v Trenčine z

12. januára 2010, sp. zn. 2 To 127/2007 je nezákonným rozhodnutím, keď túto nezákonnosť skonštatoval na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. februára 2011, sp. zn. 3 Tdo 52/2010, ktorý vo výrokovej časti uviedol, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 12. januára 2010, sp. zn. 2 To 127/2007 vo vzťahu k obvinenému F. X. bol porušený zákon, pričom v ďalšom texte výroku najvyšší súd dovolaním napadnuté rozhodnutie zrušil v celom rozsahu. Zároveň najvyšší súd v rozsudku uviedol, že porušenie zákona krajským súdom je evidentné. Námietky žalovanej, že nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu a že uloženie trestu si žalobca zavinil sám, považoval za účelové. V tejto súvislosti uviedol, že súd sa v tomto konaní nemôže zaoberať správnosťou, resp. zákonnosťou uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, pretože na to nemá právomoc. Týmito okolnosťami, resp. vlastnosťami uvedeného rozhodnutia sa zaoberal v dovolacom konaní dovolací súd ako súd nadriadený Krajskému súdu v Trenčíne, ktorý skonštatoval nezákonnosť jeho rozhodnutia. Súd v tomto konaní tak nie je oprávnený konštatovať nesprávnosť postupu dovolacieho súdu. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu napokon ani nebolo zrušené a je právoplatné. Je preto potrebné ho rešpektovať a vychádzať z neho v súlade s § 135 ods. 2 O.s.p. a § 6 ods. 1 druhou vetou zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa ktorého je súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o nezákonnosti rozhodnutia. K argumentácii žalovanej, že si žalobca sám zavinil uloženie trestu uviedol, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky o vine a treste za spáchaný trestný čin rozhoduje výlučne súd. Navyše naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 9 Trestného poriadku musí súd ako orgán činný v trestnom konaní, skúmať obligatórne a v prvom rade. Ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku (ako jedného z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania) je premietnutím čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. To, že si žalobca uloženie trestu nemohol zavinieť sám vyplýva aj z konštatovania najvyššieho súdu o evidentnom porušení zákona krajským súdom. Žalobca nepopieral spáchanie trestného činu ani počas jeho trestného stíhania, ani počas tohto konania, avšak v prípade jeho odsúdenia mali súdy, resp. odvolací súd prihliadať na skutočnosť existencie prekážky „res iudicata“ v zmysle § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku. Preto nakoniec aj došlo k nezákonnému odsúdeniu. Súd na základe uvedeného skonštatoval, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu, ktorým bol žalobcovi uložený trest, keď uloženie trestu si žalobca sám nezavinil. Uviedol, že podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa odškodňuje skutočná škoda, resp. ušlý zisk a takisto nemajetková ujma, ktoré sú v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 292/2006. Žalobu v časti uplatnenej náhrady škody v sume 200 € (ktorá mala žalobcovi vzniknúť vynaložením nákladov na písacie potreby a poštové známky) súd zamietol, nakoľko nebola preukázaná existencia tejto škody (reálny úbytok) na majetku žalobcu, pričom žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Keďže žalobcovi súd uvedenú sumu nepriznal, nepriznal mu ani z nej uplatnené úroky z omeškania. Žalobca si okrem uvedenej majetkovej škody uplatnil aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú mal utrpieť nezákonným rozhodnutím, ktorú vyčíslil v sume 500 000 €. S poukazom na § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa súd zaoberal, či v danom prípade je iba samotné konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením. Dospel k záveru, že ujmu, ktorú žalobca utrpel, nie je možné dobre uspokojiť inak ako priznaním nemajetkovej ujmy, pretože jeho trestné stíhanie je skončené. Ide o dokonanú skutočnosť bez možnosti navrátenia predošlého stavu, kedy žalobca nebol odsúdený a nevykonával nezákonný trest. Keďže iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je s prihliadnutím na okolnosti nezákonného odsúdenia a dĺžku vykonaného trestu odňatia slobody dostatočným zadosťučinením, súd rozhodol o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Súd zistil, že žalobca sa domáhal odškodnenia za nemajetkovú ujmu, ktorú utrpel jednak na osobnej slobode (1), v rodinnom živote zahŕňajúcom jeho rodičovský vzťah k maloletému synovi H. a vzťah k jeho rodičom (2) a v partnerskom vzťahu s jeho bývalou priateľkou (3). Každú z uvedených ujmy súd posudzoval podľa kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Súd pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal okrem iného aj na osobu poškodeného, keď uviedol, že žalobca je recidivista, vo výkone trestu odňatia slobody bol spolu približne 10 rokov za úmyselnú trestnú činnosť. Ujma, ktorú utrpí pri nezákonnom pozbavení osobnej slobody nemôže byť objektívne taká istá ako u

človeka, ktorý nikdy nebol pozbavený osobnej slobody. Túto okolnosť považoval za významnú pre výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Navyše sám žalobca prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že obmedzenie žalobcovej osobnej slobody je pre neho menej podstatným aspektom celej kauzy. Na druhej strane však súd vzal do úvahy aj okolnosti, za ktorých došlo k nezákonnému rozhodnutiu, keď významným je skutočnosť, že k porušeniu zákona došlo evidentným spôsobom. Pri rozhodnutí o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadol najmä na skutočnosť, že počas výkonu trestu odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia sa žalobcovi narodil jeho doposiaľ jediný syn. Žalobca tak bol objektívne obratý o možnosť byť prítomný pri narodení jeho dieťaťa, pri jeho výchove a starostlivosti oň v počiatočných jeho životoch. Túto skutočnosť považoval súd za najvýznamnejšiu pri odškodnení žalobcu. Je nespochybniteľné, že aj žalobca má mať rovnakú možnosť ako každý iný rodič, byť pri narodení jeho dieťaťa a tiež byť prítomný počas prvých dní jeho života. Ide o významnú osobnú stratu, ktorá sa nedá ničím nahradiť a je možné ju iba kompenzovať. Túto stratu utrpel žalobca v dôsledku nezákonného rozhodnutia a je preto potrebné ju odškodniť. Pri výške náhrady tejto škody súd prihliadal na skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, keď mal za preukázané, že žalobca sa po narodení syna dopustil ďalšej trestnej činnosti, za ktorú bol následne odsúdený a bol mu uložený trest odňatia slobody, teda jeho postoj k životu sa veľmi nezmenil. Rola otca tak pre neho nemá významnejšiu hodnotu. Je nezodpovedné, ak aj napriek spoločenskému statusu vyplývajúcejmu z rodičovstva, nie je schopný a ochotný prestať páchať trestnú činnosť. Súd preto nadobudol legitímnu pochybnosť o tom, akú subjektívnu ujmu mohol utpieť, ak v dôsledku nezákonného rozhodnutia nemohol byť pri narodení syna a počas jeho prvých dní života. Táto okolnosť má vplyv na výšku náhrady nemajetkovej ujmy v negatívnom zmysle. Tvrdenia žalobcu o tom, že sa ocitol na periférii spoločnosti ako z hľadiska ekonomického, sociálnych väzieb, že nezákonná represia, ktorú bol nútený vykonávať nemohla plniť po jeho vykonaní preventívnu funkciu, keď práve naopak deprivácia a frustrácia z nezákonného obmedzenia vyvoláva opačný efekt, ako aj tvrdenie, že si našiel priateľku, s ktorou si vybuďoval vážny citovo silný vzťah a tvrdenia o naštrbení vzťahu s rodičmi, považoval súd za účelové, pričom boli vyvrátené samotným dokazovaním. Bývalá priateľka žalobcu jednoznačne uviedla, že vzťah so žalobcom bol nudný, neperspektívny a nenaplňal ju. Neplánovala byť so žalobcom, keď zistila, že je tehotná. Nakoniec sa so žalobcom rozišla. Súd zároveň poukázal na spôsob života žalobcu (páchanie trestnej činnosti) a následne mu uložené tresty odňatia slobody, ktoré mu neumožňujú viesť riadny život. Dospel k záveru, že ustálenie príčin rozpadu vzťahu žalobcu a jeho bývalej priateľky tak ako popisuje žalobca, je len účelovým a nepreukázaným tvrdením. Súd mal za to, že ujma v bývalom partnerskom vzťahu žalobcu nie je v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a teda nie je možné na ňu pri odškodnení žalobcu prihliadať. Žalobca taktiež nepreukázal tvrdenú skutočnosť o utrpení v jeho vzťahu s rodičmi. Dospel k záveru, že tento vzťah nie je taký, aby nezákonným rozhodnutím utrpel ujmu. To, že rodičia žalobcu počas výkonu trestu odňatia slobody nenavštívili, odôvodňoval zlým zdravotným stavom otca a pracovnou vyťaženosťou matky. Je zrejme, že matka žalobcu mohla využiť zákonnú možnosť voľných dní, resp. čerpania dovolenky za účelom návštevy, keď je len na rozhodnutí zamestnanca akým spôsobom využije dni, v ktoré nepracuje. To, či by otec žalobcu prišiel navštíviť, keby mu to umožňoval zdravotný stav, žalobca nepreukázal. Súd bol zároveň toho názoru, že žiaden rodič nemôže mať pozitívny vzťah k skutočnosti, že sa jeho dieťa od mladosti dopúšťa páchania trestných činov. Preto súd skonštatoval, že ujma vo vzťahu žalobcu k jeho rodičom nie je v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a teda nie je možné na ňu pri odškodnení prihliadnuť. K žalobcovi súdom priznanej výške nemajetkovej ujmy súd uviedol, že žalobcom požadovaná výška nezodpovedá zákonným kritériám na jej určenie podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a taktiež nezohľadňuje zákonný limit danej náhrady. Poukázal na § 17 ods. 4 uvedeného zákona a § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, pričom dospel k záveru, že žalobcovi aj tak patrí náhrada nemajetkovej ujmy v nižšom rozsahu, akým je limit po novelizácii zákona. Súd v zmysle § 136 O.s.p. na základe svojej úvahy žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5 000 €, pričom takto priznanú náhradu nepovažoval za symbolické odškodné, keď zohľadňuje osobu žalobcu, prostredie v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých ku škode došlo a závažnosť následkov, ktoré mu vznikli. Pri určovaní výšky súd vzal do úvahy aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorých vyslovil porušenie článku 5 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s nezákonnou väzbou, pričom prihliadal aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa náhrad nemajetkovej ujmy. Súd mal za to, že

ním ustálená výška nemajetkovej ujmy zároveň plní aj svoje primárne funkcie, a to funkciu satisfakčnú a funkciu preventívnu. Taktiež vzal do úvahy okolnosti, za ktorých došlo k nezákonnému rozhodnutiu, teda že v prípade odsúdenia žalobcu nebol dodržaný zákon a iba z iniciatívy žalobcu (využitím mimoriadneho opravného prostriedku), došlo k zrušeniu nezákonného rozhodnutia. Zároveň vzal do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti, ako aj, že žalobca pred výkonom trestu odňatia slobody na základe nezákonného rozhodnutia, mal príjem iba z brigádnickej činnosti, pretože nebol v žiadnom pracovnom pomere. V súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 185/2011, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo 07. júla 2010, sp. zn. 6C/164/2008, súd uviedol, že sa jednalo o iné skutkové okolnosti, ako aj, že súdy v danej veci použili inú právnu úpravu. Navyše rozhodnutie Okresného súdu Topoľčany bolo neskôr zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2013, sp. zn. 6 MCdo 15/2012, keď najvyšší súd nepovažoval za riadne odôvodnený záver o primeranosti prisúdenej sumy vo výške 120 000 €. Súd sa vysporiadal aj s ďalšou argumentáciou žalobcu týkajúcou sa poukazovania žalobcu na stav slovenskej justície, skutočnosti, že v prípade absencie justičného omylu by prítomnosť žalobcu pri tehotenstve a následné umožnenie výchovy a starostlivosti o syna, mohlo mať pozitívny vplyv na reštart jeho života, keď tieto podľa názoru súdu nemôžu mať vplyv na konkrétnu ujmu žalobcu. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že mu nebola poskytnutá lehota 30 dní pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody na zariadenie si osobných vecí, súd poukázal na znenie § 408 ods. 1 Trestného poriadku. Za nedôvodnú považoval žalovanou vznesenú námietku premlčania. V danej veci ide o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 8 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď právo na jej náhradu podlieha premlčaniu v tzv. subjektívnej trojročnej lehote (§ 19 ods. 1 a ods. 2 uvedeného zákona). Žalobca sa o práve na náhradu škody dozvedel na verejnom zasadnutí dňa 23. februára 2011, na ktorom dovolací súd zrušil predmetné rozhodnutie. Žaloba bola súdu doručená 12. mája 2014. V zmysle § 19 ods. 3 uvedeného zákona lehota neplynula počas predbežného prerokovania nároku odo dňa podania žiadosti, do skončenia jej prerokovania, najdlhšie však 6 mesiacov, teda od 18. októbra 2013 do 18. apríla 2014; žalobcovi tak premlčacia doba troch rokov plynula do 23. augusta 2014. Žalobca si teda právo na náhradu škody uplatnil včas. Súd na základe uvedeného žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 € a vo zvyšnej prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s § 142 ods. 2 v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobca (vo výrokoch I. a II.) a aj žalovaná (vo výrokoch I. a III.).

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 16. novembra 2016, sp. zn. 4Co/834/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol, pričom odôvodnenie súdu prvej inštancie má podklad v zistení skutkového stavu. Odvolací súd sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa výšky priznanej nemajetkovej ujmy a nevykonania dôkazu - oboznámením zápisnice svedkyne v trestnom konaní, ktoré považoval za nedôvodné. Uviedol, že súd prvej inštancie podrobne a výstižne zdôvodnil výšku priznanej nemajetkovej ujmy v sume 5 000 € (na stranách 20 až 25 rozhodnutia), s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil a poukázal na ne. Zároveň poukázal, že súd prvej inštancie na strane 14 odôvodnenia rozsudku zdôvodnil, prečo nevykonal dokazovanie oboznámením zápisnice svedkyne v trestnom konaní, keďže žalobca nevedel presne označiť, o ktorú zápisnicu sa jedná a najmä súd prvej inštancie zistil okolnosti vzťahu medzi žalobcom a svedkyňou a jeho synom z výpovede svedkyne v tomto konaní, ktorá má vyššiu dôkaznú hodnotu ako navrhovaný neurčitý dôkaz. K námietkam žalovanej týkajúcich sa odignorovania navrhnutých dôkazov, dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, zavinenia trestu žalobcom, priznania nemajetkovej ujmy a jej výšky žalobcovi, paričnej lehoty a náhrady trov konania, odvolací súd uviedol, že žalovaná vznesla v odvolaní v podstatnej miere námietky totožné s námietkami vznesenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a poukázal naň. K nevykonaniu listinných dôkazov, a to vyjadrením Krajského súdu v Trenčíne z 27. novembra 2013 a stanoviskom predsedu Krajského súdu v Trenčíne, odvolací súd poukázal na § 120 ods. 1 veta prvá a druhá O.s.p. Uviedol, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je

vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom. Odvolací súd ďalej uviedol, že navyše vykonanie uvedených dôkazov by bolo nadbytočné, keďže písomné podania a prednesy žalovanej boli totožné s obsahom navrhovaných dôkazov, s ktorými sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal. Súd prvej inštancie posúdil aj dôvodnosť žalovanou vznesenej námietky premlčania. Mal za to, že neobstojí tvrdenie žalovanej, že žalobca sa po zmene žaloby zo 16. júna 2015 domáhal zaplataenia síce tej istej sumy, ale z iných dôvodov. Z obsahu žaloby vyplýva, že titulom nemajetkovej ujmy sa žalobca domáhal zaplataenia 500 000 €, a to za 398 dní odňatia slobody, to znamená, že dôvod priznania nemajetkovej ujmy sa nezmenil. K námietkam o zavinení trestu, nemajetkovej ujme a jej výške odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (str. 20 až 27), s ktorým sa plne stotožnil. K námietke týkajúcej sa paričnej lehoty uviedol, že uvedená lehota vyplýva z § 160 ods. 1 O.s.p., keď zákonná paričná lehota je 3 dni od právoplatnosti rozsudku. I keď táto lehota nebola súdom vo výroku určená, jej dĺžka je zrejmá z citovaného zákonného ustanovenia a žalovaná v odvolaní neuviedla žiaden dôvod na jej predĺženie na dobu 2 mesiacov. Taktiež za správny považoval výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie aplikoval § 150 ods. 1 O.s.p., pričom aj odvolací súd považoval samotný predmet konania za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“ alebo „žalovaná“). Prípustnosť a dôvodnosť dovolania odôvodnila ustanoveniami § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V tejto súvislosti namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie (ktoré prevzal odvolací súd) je vnútorne rozporuplné, pretože súd nerozlišoval medzi porušením práva žalobcu z objektívneho hľadiska a medzi subjektívnou ujmou, ktorú mal v dôsledku porušenia práva pociťovať. Podľa jej názoru, ak súd spochybňoval subjektívnu ujmu žalobcu, ktorú mal utrpieť tým, že nebol pri narodení syna a následne v prvých týždňoch jeho života, pričom ale práve kvôli tejto skutočnosti (porušeniu rodičovského práva) žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 €, je rozhodnutie súdu zjavne nekonzistentné. Zároveň žalovaná vytykala nedostatok odôvodnenia odvolacieho súdu, ktorý iba odkázal na odôvodnenie súdu prvej inštancie v časti otázky porušenia rodičovského práva žalobcu. Taktiež súdy v odôvodnení jasne nevysvetlili, z akého dôvodu priznali žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 €. Podľa názoru žalovanej, vzhľadom na jej odvolacie námietky, bolo potrebné, aby odvolací súd obsirnejšie zdôvodnil svoje rozhodnutie. Dovolatelka zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo v časti napadnutého rozsudku od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súde ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Právnu otázku, ktorá podľa jej presvedčenia nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), naformulovala, a to (doslovne) takto: „Dovolací súd sa doposiaľ vo svojej rozhodovacej činnosti nezaoberal otázkou, v ktorých prípadoch je konštatovanie porušenia práva dostatočným zadostučineným pri aplikácii § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ani otázkou dostatočnosti poskytnutia inej ako peňažnej formy náhrady nemajetkovej ujmy. Z toho dôvodu má žalovaná za to, že vzhľadom na vyššie uvedené špecifické okolnosti dotýkajúce sa osoby žalobcu je v danej veci naplnený dovolací dôvod podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.“. V tejto súvislosti potom v podanom dovolaní bližšie rozviedla jej polemiku s právnymi závermi súdov nižšej inštancie, keď podľa názoru žalovanej možno ňou citované tvrdenie súdu prvej inštancie vykladať dvoma spôsobmi. Buď súd zastáva názor, že z objektívneho hľadiska došlo k porušeniu rodičovských práv žalobcu - byť prítomný pri narodení syna a následne byť prítomný pri jeho prvých dňoch života, pričom ale zo subjektívneho hľadiska žalobca túto skutočnosť ako ujmu nepociťoval; alebo že súd prvej inštancie nerozlišuje medzi objektívnym porušením práva žalobcu a jeho subjektívnou ujmou. V prípade, ak súd rozlišuje medzi objektívnym zásahom do práv žalobcu a subjektívnou ujmou, dovolateľka poukázala na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré ustanovuje tri spôsoby kompenzácie nemajetkovej ujmy 1/ konštatovanie porušenia práva, 2/ peňažná náhrada nemajetkovej ujmy, 3/ uspokojenie nemajetkovej ujmy „inak“. Podľa názoru žalovanej odvolací súd v napadnutom rozsudku vec nesprávne právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v nutnosti priznať žalobcovi peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Mala za to, že pokiaľ mali súdy pochybnosť o

tom, či nemožnosť žalobcu byť pri synovi počas narodenia a v prvých mesiacoch života, predstavovala pre neho skutočne ujmu, nemal mu súd priznať peňažnú náhradu, ale mal rozhodnúť že konštatovanie porušenia práva je pre žalobcu dostatočným zadosťučinením. Podľa jej názoru, pokiaľ sa v priebehu konania preukáže, že bolo porušené právo žalobcu, pričom takéto porušenie nepredstavuje pre žalobcu žiaden subjektívny zásah, ide o ujmu takej intenzity, ktorú je postačujúce kompenzovať konštatovaním porušenia práva. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 21. mája 2014 sp. zn. 4Co/129/2014. Žalovaná mala za to, že bez ohľadu na to, aké právo malo byť pri pochybení orgánu verejnej moci porušené, je pre priznanie peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu nevyhnutné preukázať aj subjektívny zásah. Je teda nevyhnutné preukázať, že porušenie práva predstavovalo pre poškodeného subjektívnu ujmu, ktorú skutočne aj pociťoval. Pri aplikácii § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je otázka existencie skutočnej subjektívnej ujmy, ktorú poškodený reálne aj pociťuje, kľúčová pri určovaní, aká forma satisfakcie sa má priznať. Súdny mali taktiež pri ich voľnej úvahe zohľadňovať aj zásady morálky a etiky. Podľa názoru žalovanej porušenie práva z objektívneho hľadiska, ktoré ale pre žalobcu nepredstavuje subjektívnu ujmu ako aj doterajší život žalobcu sú atribútmi, ktoré odôvodňujú priznanie nepeňažnej kompenzácie, a teda práve v takýchto prípadoch by malo byť konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením pre žalobcu. Z týchto dôvodov žiadala rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobca v písomných vyjadreniach k dovolaniu (vyjadrenia z 15. marca 2018 a 22. marca 2018) považoval dovolanie žalovanej za nedôvodné a navrhoval, aby ho dovolací súd odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie ako strana sporu podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) dovolateľka, na ktorú sa vzťahuje § 429 ods. 2 písm. b/ CSP a v ktorej neprospech bol dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia vydaný (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom

spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolací súd v súvislosti s podaním žalovanej ohľadne netrvania na posúdení dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP vzhľadom na vydané uznesenie občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatuje, že dovolací súd na daný dovolací dôvod uplatnený žalovanou prihladol aj napriek jej podaniu, a to z dôvodu existencie neskoršie vydaného uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 1/2018, v zmysle ktorého kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 CSP a § 421 CSP je prípustná. Žalovaná v čase podania dovolania a následne svojho doplňujúceho podania o vydaní neskoršieho rozhodnutia majúceho odlišný názor na otázku kumulácie dôvodov nemohla vedieť.

12. Žalovaná uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaná v súvislosti s existenciou vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. V súvislosti s námietkou žalovanej o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, a právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

14. Dovolací súd uvádza, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

15. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. V § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP je výslovne uvedené, že pokiaľ sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne podľa potreby doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, pričom sa musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní, či s podstatnými tvrdeniami uvedenými v dovolaní. Nakoľko v danom prípade sa jedná o prípad potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom, bolo postačujúce, aby

sa odvolací súd obmedzil na skonštatovanie, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP. Odvolací súd sa taktiež v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovanej (na str. 19 a 20 rozhodnutia). V súvislosti s námietkou žalovanej, že súde nižšej inštancie nerozlišovali medzi porušením práva žalobcu z objektívneho hľadiska a medzi subjektívnou ujmu, ktorú mal v dôsledku porušenia práva pociťovať, dovolací súd poznamenáva, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) je zrejmé, že súde uvedené rozlišovali, pričom práve subjektívnu ujmu, ktorú mal žalobca v dôsledku porušenia práva pociťovať, zohľadnili pri znížení výšky ním uplatňovanej nemajetkovej ujmy. Súde zároveň podrobne zdôvodnili žalobcovi priznanú výšku nemajetkovej ujmy. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súde neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalovaná tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. Dovolací súd poukazuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súde dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. Dovolací súd považuje zároveň za potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

18. Dovolacia argumentácia žalovanej, ktorou zdôvodňuje vadu zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, smeruje k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie. Nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017).

19. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie žalovanej v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, preto ho dovolací súd ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

20. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

21. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22. Citované ustanovenie upravuje predpoklady prípustnosti dovolania, ak sa dovolanie podáva z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Pre všetky prípady uvedené pod písmenom a/ až c/ ustanovenia § 421 ods. 1 CSP platí, že dovolanie je prípustné vtedy, ak 1/ smeruje proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak 2/ dovolateľom nastolená otázka je otázkou právnou (nepripúšťa sa riešenie skutkových otázok) a ak 3/ ide o takú právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti dovolania, nie je možné podrobiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaciemu prieskumu z hľadiska jeho vecnej správnosti. Ak takáto

konkretizácia uplatneného dovolacieho dôvodu súdu chýba, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

23. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

24. Z dovolania podaného žalovanou dovolací súd ani výkladom nezistil, akú konkrétnu právnú otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Žalovaná v dovolaní podrobila kritike skutkové a právne závery súdov nižšej inštancie a naformulovala právnú otázku, ktorá podľa jej presvedčenia nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), a to (doslovne) takto: „Dovolací súd sa doposiaľ vo svojej rozhodovacej činnosti nezaoberal otázkou, v ktorých prípadoch je konštatovanie porušenia práva dostatočným zadošŕučiným pri aplikácii § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ani otázkou dostatočnosti poskytnutia inej ako peňažnej formy náhrady nemajetkovej ujmy. Z toho dôvodu má žalovaná za to, že vzhľadom na vyššie uvedené špecifické okolnosti dotýkajúce sa osoby žalobcu je v danej veci naplnený dovolací dôvod podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.“. V tejto súvislosti potom v podanom dovolaní bližšie rozviedla jej polemiku s právnymi závermi súdov nižšej inštancie. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je takto dovolateľkou naformulovaná právna otázka dostatočne jasne a určito, keď je naformulovaná príliš všeobecne a nie je z podaného dovolania (ani podľa jeho obsahu) možné ustáliť akú konkrétnu právnú otázku mala dovolateľka na mysli.

25. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP v spojení s článkom 11 Základných princípov CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku (v danom prípade v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP) mal dovolateľ na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domnienok alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok, resp. akú konkrétnu otázku, riešenú dovolacím súdom mal dovolateľ (prípadne jeho advokát) na mysli pri formulovaní dovolania. Dovolateľkou naformulovaná právna otázka v podanom dovolaní je koncipovaná všeobecne, pričom takto naformulovaná otázka nezodpovedá kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 v spojení s § 432 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že takto všeobecne nastolená právna otázka by ani nemohla byť spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu, pretože dovolací súd by nemohol podať odpoveď na všeobecnú otázku, v akých prípadoch je možné priznať tú ktorú formu náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko predmetom dovolacieho prieskumu má byť podstatná právna otázka riešená dovolacím súdom v rozhodnutí odvolacieho súdu napadnutom dovolaním, t.j. konkrétna právna otázka. Navyše, keď otázku náhrady nemajetkovej ujmy nemožno posudzovať paušálne rovnako vo všetkých prejednávanych veciach. Otázka náhrady nemajetkovej ujmy sa posudzuje prípad od prípadu s ohľadom na okolnosti a špecifiká tej ktorej prejednávanej veci. Taktiež ako bolo už uvedené vyššie, ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

26. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní žalovanej nie sú dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, čo zakladá dôvod pre odmietnutie takéhoto dovolania. Vzhľadom na to dovolací súd dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, preto najvyšší súd dovolanie žalovanej v tejto časti odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP, ako ani prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 CSP, preto najvyšší súd dovolanie žalovanej v tejto časti odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP; a to bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.